॥ साविद्युवाच ॥ प्रजास्वयैता नियमेन संयता (नय म्य चतानयसे निकामया। तता यमलं तव देव विश्रुतं निवाध चेमां गिरमीरितां मया।

श्रद्रोइ: सर्वभूतेषु कमणा मनमा गिरा। श्रन्यहस दानश्च मता धर्मः मनातनः। एक्प्रायस लोकाऽयं मन्धाभितपेश्वलाः। मन्तस्ते चाप्यमित्रेषु दयां प्राप्तेषु कुर्वते।

॥ यम उवाच ॥ पिपासितस्थव भवेद्यया पयस्तया त्या वाक्यमिदं समीरितं। विना पुनः सत्यवते।ऽस्य जीवितं वरं हणी स्वेह ग्रभे यदिन्हिस।

॥ सावित्युवाच ॥ ममानपत्यः पृथिवीपतिः पिता भवेत् पितुः पुत्रव्यतं तथारमं । कुलस्य सन्तानकरञ्च यद्भवेनृतीयमेतदर् यामि ते वरं ।

॥ यम उवाच ॥ कुलख सन्तानकरं सुवर्षसं ग्रतं सुतानां पितुरस्त ते गुभे। क्रतेन कामेन नराधिपाताजे निवर्त्त दूरं हि पथस्त्रमागता।

॥ सावित्युवाच ॥ न दूरमेतनाम भर्त्वसिन्धी मनो हि मे दूरतरं प्रधावति । श्रय व्रजनेव गिरं समुद्यता मेथाच्यमाना ग्रणु

विवखतस्वं तनयः प्रतापवांस्ति। हि वैवखत उच्छे बुधैः। समेन धर्मीण चरन्ति ताः प्रजासतस्वेदेश्वर धर्माराजता। श्रातमन्यपि न विश्वासस्तथा भवति सत्यु यः। तस्रात् सत्यु विशेषेण सर्वः प्रणयमिन्द्रित।

भी ह्रदात् सर्वस्तानां विश्वासी नाम जायते। तस्मात् सत्स विभेषेण विश्वासं कुरते जनः।

श्रिशः

॥ सावित्युवाच ॥ ममात्मजं सत्यवतस्तथारमं भवेदुभाभ्याभिह यत्नुलोदहं। यतं सुतानां वलवीर्ध्ययालिनामिदं चतुर्थं वर् यामि ते वरं।

॥ यम उवाच ॥ श्रतं सुतानं बलवीर्थशालिनं। भविष्यति प्रीतिकरं तवाबले। परिश्रमस्ते न भवेत्रृपात्मजे निवर्त्त दूरं हि पथ स्वमागता।

॥ सावित्युत्राच ॥ सता सदा प्राश्वतधर्माष्ट्रितः सन्ता नसीदन्ति न च व्यथन्ति । सता सिर्झिनाफनः सङ्गमोऽस्ति सङ्घो भयं नानु

सन्तो हि सत्येन नयन्ति सूर्यं सन्तो असिं तपसा धारयन्ति। सन्तो गतिर्भूतभव्यस्य राजन् सतां मध्ये नावसीदन्ति सन्तः।

श्रार्थजुष्टिमदं वृत्तमिति विज्ञाय शाश्वतं। मन्तः पराधं कुञ्चाणा नावेचन्ति परस्परं।
नच प्रसादः सत्पृत्वेषु भोधा नचाण्या नश्यति नापि मानः। यसादेतित्रयतं सत्पु नित्यं तसात् मन्ता रिचतारे। भवन्ति।
॥ यम जवाच ॥ यथा यथा भाषि धर्ममंहितं मनोऽनुकूं सुपदं महार्थवत्। तथा तथा से लिय भित्तित्त्तमा वरं वृणी
व्याप्रतिमं पतिव्रते।